

ржката, притегли го и го сложи на скута си. Дъщеря му цъла пламна отъ радостъ, че синъ ѝ е здравъ и не сваляше очи отъ русата му глава. Слави се погали на дѣда си, бръкна му въ пояса и го попита:

— Дѣдо, Караджата ималъ ли е и той калпакъ?

— Ималъ е, Слави, ималъ е! Сега такива калпаци нѣма.

— А защо нѣма?

— Нѣма юнашки глави за тѣхъ. Стефанъ Караджата бѣ истински юнакъ!

— Дѣдо, и азъ искамъ да стана юнакъ!

Дѣдо Слави погледна внучето си, докосна коравитѣ си прѣсти до бузичкитѣ му, прегърна го и съ тихъ гласъ разказва случки изъ живота на Караджата. По едно време той толкова се увлѣче, че повиши гласъ, струваше му се, че го слуша и Свети Георги отъ иконата.

— Стефанъ Караджа отишълъ на единъ сборъ и гледа единъ якъ турчинъ се бори съ единъ българинъ и го надвива. Караджата излѣзълъ изъ кожата

си отъ ядъ. Накривилъ калпакъ надъ вежда, плѣсналъ ржце на турчина, грабналъ го като празенъ кошѣръ и го ударилъ въ земята! А въ единъ бой десетъ души турци е съскълъ съ сабята си!... Преди да избѣга въ Влашко единъ день отишълъ да оре на нивата. Подкаралъ сакарести биволи и забилъ ралото въ земята. Изоралъ първата бразда, подкаралъ втората. Изведнажъ биволитѣ изревали и колѣнчили. Караджата съ мжка измъкналъ ралото. Показала се дрѣжката на голѣмъ казанъ. Извадилъ го отъ земята и що да види — казанътъ пълненъ съ жълтици, а срѣдъ жълтицитѣ остра сабя — сабята на Царь Крума. Паритѣ раздалъ на сиромаситѣ, а сабята препасалъ

